

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 228.796 van 17 oktober 2014
in de zaak A. 195.573/X-14.774.**

In zake : 1. de NV VILLABOUW FRANCIS BOSTOEN
 2. de NV MATEXI
 3. de NV B.C.A.
 4. de NV DURABRIK BOUWBEDRIJVEN
 5. de NV GROEP H
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaten Patrick Peeters en Jens Mosselmans
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Terhulpssteenweg 120
 bij wie woonplaats wordt gekozen
 en
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Pierre De Bandt
 kantoor houdend te 1000 Brussel
 Clovislaan 18

tegen :

het VLAAMSE GEWEST
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Bart Martel
kantoor houdend te 1050 Brussel
Louizalaan 99
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 19 februari 2010, strekt tot de nietigverklaring van het besluit van de Vlaamse regering van 30 oktober 2009 ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008 houdende de procedure voor de planning, de vaststelling en de goedkeuring van de uitvoeringsprogramma’s in het kader van de planmatige realisatie van sociale woonprojecten en houdende de financiering van verrichtingen in het kader van

sociale woonprojecten en tot wijziging van diverse bepalingen op het vlak van wonen als gevolg van het decreet betreffende het grond- en pandenbeleid’.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 216.281 van 16 november 2011 wordt het debat heropend en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het aanvullend onderzoek.

Bij arrest nr. 219.345 van 14 mei 2012 wordt het debat heropend en wordt aan het Grondwettelijk Hof de volgende prejudiciële vraag gesteld:

“Schenden de artikelen 4.1.20 tot 4.1.22 van het decreet grond- en pandenbeleid het gelijkheids- en niet-discriminatiebeginsel, zoals vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, al dan niet in samenhang gelezen met artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol E.V.R.M, nu ofschoon privé actoren en sociale huisvestingsmaatschappijen gelijkaardige verplichtingen worden opgelegd ter realisering van een sociaal woonaanbod overeenkomstig boek IV van het decreet grond- en pandenbeleid, uitsluitend privé actoren ertoe worden verplicht om sociale huurwoningen over te dragen tegen maximumprijzen, terwijl er voor sociale huisvestingsmaatschappijen geen maximumprijzen gelden, en zij de door private actoren overgedragen sociale huurwoningen kunnen verkopen aan de zittende huurder tegen venale waarde, overeenkomstig artikel 43, §5, van de Vlaamse Wooncode?”

en wordt het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat gelast met het verder onderzoek van de zaak na ontvangst van de uitspraak van het Grondwettelijk Hof.

Gelet op het arrest nr. 31/2014 van 27 februari 2014 van het Grondwettelijk Hof.

Auditeur Wouter De Cock heeft een aanvullend verslag opgesteld.

De verwerende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verzoekende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 5 september 2014.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Patrick Peeters, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en advocaat Bart Martel, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Auditeur Wouter De Cock heeft een andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Onderzoek van de zaak - eerste middel

Arrest van het Grondwettelijk Hof

3. Met het tussenarrest nr. 219.345 van 14 mei 2012 werd de door de verzoekers in het kader van hun eerste middel voorgestelde en hiervoor geciteerde prejudiciële vraag aan het Grondwettelijk Hof gesteld. Bij arrest nr. 31/2014 van 27 februari 2014 antwoordt het Grondwettelijk Hof dat de prejudiciële vraag geen voorwerp meer heeft aangezien de bepalingen van het decreet van 27 maart 2009 ‘betreffende het grond- en pandenbeleid’ (hierna: het grond- en pandendecreet) waarop ze betrekking heeft door hem werden vernietigd bij arrest nr. 145/2013 van 7 november 2013.

Standpunt van de partijen

4.1. In haar laatste memorie stelt de verwerende partij dat zij er mee kan instemmen dat het eerste middel inderdaad gegrond wordt bevonden, gezien de tussengekomen vernietiging van een aantal bepalingen van het grond- en pandendecreet bij het laatstgenoemde arrest van het Grondwettelijk Hof.

4.2. Volgens de verwerende partij zou de vernietiging zich evenwel slechts mogen uitstrekken tot die bepalingen van het bestreden besluit die uitsluitend hun rechtsgrond vinden in de vernietigde bepalingen van het grond- en pandendecreet. De verwerende partij meent dat uit de memorie van wederantwoord van de verzoekende partijen blijkt dat zij enkel belang hebben bij de vernietiging van het bestreden besluit in de mate dat daarmee uitvoering wordt gegeven aan de bepalingen van boek IV van het grond- en pandendecreet en in de mate dat daarbij verplichtingen worden opgelegd aan de private bouwheren en verkavelaars waaraan met toepassing van Boek IV van het grond- en pandendecreet een sociale last werd opgelegd. De verwerende partij stelt niet in te zien in welk opzicht de verzoekende partijen belang zouden hebben bij de nietigverklaring van bepalingen van het bestreden besluit waar andere sociale woonactoren dan de private bouwheren en verkavelaars aan zijn onderworpen.

4.3. In ondergeschikte orde verzoekt de verwerende partij om, voor zover de Raad van State zou overgaan tot de nietigverklaring van een bepaling van het bestreden besluit, ook al vindt die haar rechtsgrond niet uitsluitend in een door het Grondwettelijk Hof vernietigde bepaling van het grond- en pandendecreet, met toepassing van artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State, bij wege van algemene beschikking de gevolgen te handhaven van die verordeningsbepaling. Zij meent dat de gevolgen van de hierna genoemde (onderdelen van) artikelen van het bestreden besluit moeten worden gehandhaafd omwille van de rechtszekerheid, meer bepaald om volgende redenen:

- Artikelen 1, 1° en 2°, en 30 (*partim*): omdat in geval van de onverkorte vernietiging van deze bepaling gemeenten en intergemeentelijke samenwerkingsverbanden met terugwerkende kracht zouden worden uitgesloten

van de regeling inzake de uitvoeringsprogramma's, als bedoeld in het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008 'houdende de procedure voor de planning, de vaststelling en de goedkeuring van de uitvoeringsprogramma's in het kader van de planmatige realisatie van sociale woonprojecten en houdende de financiering van verrichtingen in het kader van sociale woonprojecten' (hierna: het programmatiebesluit);

- Artikel 2, 1° en 2°: omdat de retroactieve wijziging van de samenstelling van de beoordelingscommissie, vragen zou kunnen doen rijzen over de rechtsgeldigheid van haar bijeenroepingen, vergaderingen, beraadslagingen en besluitvorming in de betrokken periode;

- Artikelen 3, 9, 13, 29 en 30 (*partim*): nu een vernietiging tot gevolg zou kunnen hebben dat de subsidies of financiering die bij het (aldus gewijzigde) programmatiebesluit werden verleend, teruggevorderd moeten worden;

- Artikel 5: omdat de vernietiging tot gevolg zou hebben dat de beoordeling van de betrokken ontwerpdocsiers opnieuw dient te gebeuren, "omdat onvermijdelijk rechtsonzekerheid zou ontstaan over de rechtmatigheid van de goedkeuring of afkeuring van de betrokken docsiers";

- Artikelen 7, 1°, 10, 26, 27 en 30 (*partim*): omdat de vernietiging zou tot gevolg kunnen hebben dat de met toepassing van deze bepalingen verleende subsidies en toegestane "tenlastenemingen" teruggevorderd zouden moeten worden, bij gebrek aan rechtsgrond. Volgens de verwerende partij spreekt het voor zich dat dit, in hoofde van de betrokken sociale woonactoren, andere dan private bouwheren en verkavelaars, aanleiding zou geven tot onaanvaardbare rechtsonzekerheid. De verwerende partij voegt daar "voor zoveel als nodig" aan toe "dat dit anders is ten aanzien van de verzoekende partijen, aangezien de private bouwheren en verkavelaars zelf om de vernietiging van de decretale rechtsgrond van deze bepaling hebben verzocht";

- Artikel 14: omdat een "onverkorte vernietiging van deze bepaling zou tot gevolg hebben dat de indexatie van het prijsplafond voor de berekening van de tenlasteneming van bepaalde kosten, met terugwerkende kracht ongedaan zou worden gemaakt, zodat meteen rechtsonzekerheid rijst over de mate waarin die kosten van overheidswege ten laste werden en konden worden genomen";

- Artikelen 19 tot 22: omdat een onverkorte vernietiging van deze bepalingen aanleiding zou geven tot rechtsonzekerheid, daar een vernietiging tot gevolg zou kunnen hebben dat met terugwerkende kracht de regels zouden worden gewijzigd “inzake de inschrijving voor, de toelating tot en de toewijzing van ADL-woningen”, “inzake de berekening van de jaarlijkse huurprijs van ADL-centra”, “inzake de opname van een verrichting m.b.t. de bouw of de renovatie van een ADL-cluster in het uitvoeringsprogramma” en “inzake de (cumulatie van) subsidies inzake ADL-projecten van sociale huisvestingsmaatschappijen”. Dergelijke wijzigingen en terugvorderingen zouden volgens de verwerende partij nefast zijn voor de rechtszekerheid van de (kandidaat-)huurders;
- Artikelen 23, 24, 25: “nu een vernietiging tot gevolg zou kunnen hebben dat met terugwerkende kracht de regels zouden worden gewijzigd inzake de prijsberekening voor de overdracht van onroerende goederen door de sociale huisvestingsmaatschappijen en door andere sociale woonactoren dan de private bouwheren en verkavelaars. Meteen ook zou rechtsonzekerheid ontstaan over de door de VMSW genomen beslissing inzake de conformiteit van die prijsberekening en over de daarbij door de VMSW dan te hanteren criteria”;
- Artikel 28: omdat “afbreuk zou worden gedaan aan de door de decreetgever nochtans uitdrukkelijk gewenste en voorgeschreven uitbreiding van het sociaal woonaanbod, op het stuk waarvan hij zelfs in een bijzondere inhaalbeweging heeft willen voorzien in de periode 2009-2023 en op grond waarvan de betrokken sociale woonactoren reeds (beleids)beslissingen hebben genomen” en
- Artikelen 8, 11, 12, 15, 16: omdat het noodzakelijk is “om de coherentie te bewaren met de andere bepalingen van het bestreden besluit waarvan, althans indien zij ook zouden moeten worden vernietigd, *quod non*, eveneens de gevolgen moeten worden gehandhaafd”.

5.1. In hun laatste memorie stellen de verzoekende partijen dat zowel het opschrift van het bestreden besluit als het advies van 7 mei 2009 van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State er geen twijfel over laten bestaan dat het bestreden besluit wel degelijk hoofdzakelijk zijn grondslag vindt in de inmiddels vernietigde bepalingen van het grond- en pandendecreet. De Huisvestingscode en de Vlaamse Wooncode waarnaar in de aanhef van het

bestreden besluit wordt verwezen, kwalificeren daarentegen slechts als accessoire wettelijke grondslagen voor het bestreden besluit.

Volgens de verzoekende partijen kan men, zelfs in de veronderstelling dat sommige bepalingen van het bestreden besluit geen of geen hoofdzakelijke rechtsgrond zouden vinden in het grond- en pandendecreet, niet om de vaststelling heen dat alle bepalingen van het bestreden besluit een onlosmakelijk verband vertonen met elkaar, in die zin dat zij alle werden geconcipieerd om de uitvoering van de sociale last *in natura* te kunnen benaarstigen.

5.2. Volgens de verzoekende partijen blijkt uit de rechtspraak van de Raad van State dat de toepassing van artikel 14ter van de gecoördineerde wetten pas kan worden aanvaard indien de verwerende partij *in concreto* aantoont dat er zeer ernstige gevolgen verbonden zijn aan de vernietiging van de bestreden beslissing, of dat er een uitzonderlijk, exceptioneel nadeel zou worden veroorzaakt. De verzoekende partijen menen dat de verwerende partij volstrekt in gebreke blijft om dit aan te tonen.

Beoordeling

Gegrontheid van het eerste middel

6. Gelet op het arrest nr. 145/2013 van 7 november 2013 van het Grondwettelijk Hof voeren de verzoekende partijen in hun eerste middel terecht aan dat het bestreden besluit met een onwettigheid is behept omdat het werd “aangenomen ter uitvoering van ongrondwettige decreetsbepalingen”.

Het eerste middel is gegrond.

Verzoek tot gedeeltelijke vernietiging

7. Het beroep strekt tot de nietigverklaring van het gehele besluit van 30 oktober 2009 van de Vlaamse regering.

In het tussenarrest nr. 216.281 van 16 november 2011 heeft de Raad van State de door de verwerende partij opgeworpen exceptie van gebrek aan belang in hoofde van de verzoekende partijen verworpen.

8.1. In het op 7 mei 2009 gegeven advies nr. 46.477/3 heeft de Afdeling Wetgeving van de Raad van State de strekking van het ontwerp dat het bestreden besluit geworden is als volgt beschreven:

“2.1. Het om advies voorgelegde ontwerpbesluit strekt er in de eerste plaats toe het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juli 2008 houdende de procedure voor de planning, de vaststelling en de goedkeuring van de uitvoeringsprogramma's in het kader van de planmatige realisatie van sociale woonprojecten en houdende de financiering van verrichtingen in het kader van sociale woonprojecten, af te stemmen op het decreet van 27 maart 2009 betreffende het grond- en pandenbeleid, dat private bouwheren een sociale last oplegt (artikel 4.1.16 en volgende van dat decreet).

De meest opvallende wijzigingen aan het genoemde besluit zijn de volgende:

- private bouwheren en verkavelaars die ervoor opteren om de sociale last *in natura* uit te voeren (artikel 4.1.20 van het decreet van 27 maart 2009), zullen hun projecten en verrichtingen moeten aanmelden bij de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen (hierna: VMSW). Een correcte uitvoering *in natura* van een aan een vergunning verbonden sociale last vereist de toekenning van drie deelattesten door de VMSW. Een specifieke regeling die betrekking heeft op de voorwaarden en de termijnen wordt in dit verband ingevoerd (ontworpen artikelen 19*bis* tot 19*septies* - artikel 6 van het ontwerp). Een bijlage I 'Prijsnormen voor sociale woningen en sociale kavels' wordt toegevoegd aan het besluit van 18 juli 2008 (artikel 19 van het ontwerp); daarin worden de prijsnormen vastgesteld waaraan door de private bouwheren en verkavelaars verwezenlijkte sociale huurwoningen, sociale koopwoningen en sociale kavels moeten voldoen;
- in de beoordelingscommissie die een advies verstrekt bij elk ontwerp van uitvoeringsprogramma, wordt onder andere een vertegenwoordiger van de private sector opgenomen (ontworpen artikel 9, § 2, 8° - artikel 2, 1°, van het ontwerp);

- de private bouwheer of verkavelaar kan aanspraak maken op subsidiëring voor de aanleg of de aanpassing van wooninfrastructuur wanneer dit gebeurt ter uitvoering van een sociale last (ontworpen artikelen 27 tot 29 - artikel 10 van het ontwerp). Er wordt een onderscheid gemaakt tussen de initiatiefnemer die zelf als opdrachtgever optreedt en de initiatiefnemer die dat niet doet. Als de initiatiefnemer ervoor opteert om niet zelf op te treden als opdrachtgever, zal de VMSW dat doen en worden de kosten voor de uitvoering van de verrichting geheel of gedeeltelijk ten laste genomen door het Vlaamse Gewest. Als de initiatiefnemer ervoor opteert om zelf opdrachtgever te zijn, verleent het Vlaamse Gewest hem een forfaitaire subsidie. Er wordt ook een prijsplafond ingevoerd voor de in aanmerking te nemen kostprijs van infrastructuurwerken. Ten slotte kunnen de gemeenten en de intergemeentelijke samenwerkingsverbanden eveneens aanspraak maken op subsidies wanneer ze zelf sociale koopwoningen of sociale kavels realiseren;
- de beslissingen van de raad van bestuur van de VMSW waarbij de technische normen waaraan sociale woningen en sociale kavels moeten voldoen, werden vastgesteld, worden in het besluit van 18 juli 2008 opgenomen (ontworpen artikel 50*bis* - artikel 17 van het ontwerp);
- de opname in het uitvoeringsprogramma van de vermelding ‘ADL’ geldt voortaan als voorwaardelijke belofte van subsidie overeenkomstig de regeling vermeld in het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juni 1998 tot aanmoediging van projecten inzake het zelfstandig wonen van personen met een fysieke handicap in sociale woonwijken (ontworpen artikel 11, tweede lid artikel 3 van het ontwerp).

2.2. Het ontwerpbesluit strekt ook tot wijziging van enkele andere besluiten, namelijk:

- het besluit van de Vlaamse Regering 16 juni 1998 tot aanmoediging van projecten inzake het zelfstandig wonen van personen met een fysieke handicap in sociale woonwijken (het zogenaamde ADL-besluit), dat onder meer wordt afgestemd op de wijziging aan het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juli 2008 (ontworpen artikel 20 - artikel 22 van het ontwerp), en
- het besluit van de Vlaamse Regering van 29 september 2006 betreffende de voorwaarden voor de overdracht van onroerende goederen door de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen en de sociale huisvestingsmaatschappijen ter uitvoering van de Vlaamse Wooncode, dat wordt aangevuld. Hierbij wordt in de ontworpen bijlage V de berekening vastgesteld van de verkoopprijs van sociale koopwoningen, sociale kavels en middelgrote kavels, waartegen de VMSW en de sociale huisvestingsmaatschappijen bedoelde onroerende goederen kunnen verkopen.”

Het blijkt dat hetgeen in het hiervoor aangehaalde citaat wordt beschreven de strekking is van het bestreden besluit.

8.2. Het bestreden besluit omvat vier hoofdstukken, te weten: hoofdstuk 1 “Wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 18 juli 2008 houdende de procedure voor de planning, de vaststelling en de goedkeuring van de uitvoeringsprogramma’s in het kader van de planmatige realisatie van sociale woonprojecten en houdende de financiering van verrichtingen in het kader van sociale woonprojecten”, hoofdstuk 2 “Wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 16 juni 1998 tot aanmoediging van projecten inzake het zelfstandig wonen van personen met een fysieke handicap in sociale woonwijken”, hoofdstuk 3 “Wijziging van het besluit van de Vlaamse Regering van 29 september 2006 betreffende de voorwaarden voor de overdracht van onroerende goederen door de Vlaamse Maatschappij voor Sociaal Wonen en de sociale huisvestingsmaatschappijen ter uitvoering van de Vlaamse Wooncode” en hoofdstuk 4 “Overgangs- en slotbepalingen”.

Niet alleen vertoont elk van deze hoofdstukken een interne samenhang, bovendien hangen artikelen van het ene hoofdstuk samen met artikelen van een ander hoofdstuk. Zo verwijst het door artikel 21 (hoofdstuk 2) van het bestreden besluit in het besluit van 16 juni 1998 ingevoegde artikel 20, tweede lid, naar het door artikel 5, 2° (hoofdstuk 1) van het bestreden besluit in het besluit van 18 juli 2008 ingevoegde artikel 18, vierde lid. Verder verwijzen tal van bepalingen van het bestreden besluit naar door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. 145/2013 vernietigde artikelen van het grond- en pandendecreet. Zo verwijst artikel 2 van de door artikel 25 (hoofdstuk 3) van het bestreden besluit aan het besluit van 29 september 2006 toegevoegde Bijlage V naar artikel 4.1.22 van het laatstgenoemde decreet.

8.3. Het bestreden besluit bevat in de eerste plaats bepalingen om de Vlaamse regelgeving af te stemmen op de door het Grondwettelijk Hof bij arrest nr. 145/2013 vernietigde artikelen van het grond- en pandendecreet die private bouwheren een sociale last opleggen. In zoverre het bestreden besluit ook andere

wijzigingen bevat moet met de verzoekende partijen worden vastgesteld dat deze wijzigingen inhoudelijk een samenhangend onverbrekelijk geheel vormen met de laatstgenoemde bepalingen.

9. Het feit dat meerdere (onderdelen van) artikelen van het bestreden besluit geen of niet alleen rechtsgrond vinden in de vernietigde bepalingen van het grond- en pandendecreet, doet geen afbreuk aan de in het vorige randnummer gedane vaststelling.

10. Het verzoek tot gedeeltelijke vernietiging wordt verworpen.

Verzoek om gevolgen van het bestreden besluit te handhaven

11. Het op het onderhavige beroep toepasselijke artikel 14ter van de gecoördineerde wetten op de Raad van State bepaalt :

“Zo de afdeling bestuursrechtspraak dit nodig oordeelt, wijst zij, bij wege van algemene beschikking, die gevolgen van de vernietigde verordeningsbepalingen aan welke als gehandhaafd moeten worden beschouwd of voorlopig gehandhaafd worden voor de termijn die zij vaststelt.”

De in de geciteerde bepaling voorziene mogelijkheid tot handhaving van de gevolgen kan slechts worden gehanteerd wanneer vaststaat dat de vernietiging zonder meer van het bestreden besluit zeer zware gevolgen zou hebben op het stuk van de rechtszekerheid.

12. Als een partij meent dat toepassing moet worden gemaakt van de mogelijkheid tot handhaving van de gevolgen, dan valt het haar toe de gevolgen die zij gehandhaafd wenst te zien met voldoende nauwkeurigheid te omschrijven. Immers, wil de handhaving de rechtszekerheid dienen, dan is het een noodzakelijke voorwaarde dat er geen enkele onduidelijkheid bestaat over welke gevolgen gehandhaafd worden en welke niet. Bovendien zal enkel wanneer de partij die de handhaving vraagt met de voornoemde nauwkeurigheid te werk gaat, de Raad van State in staat worden gesteld om, zoals hij behoort te doen, na te gaan of het voordeel dat uit een niet-gemoduleerde vernietiging voortvloeit,

buiten verhouding staat tot de verstoring die zij voor de rechtsorde zou meebrengen.

13. Bij de omschrijving van de gevolgen die zij gehandhaafd wenst te zien, beperkt de verwerende partij zich tot de vermelding van algemene categorieën, waarbij zij herhaaldelijk vraagt om de gevolgen enkel te handhaven ten aanzien van “sociale woonactoren, andere dan private bouwheren en verkavelaars” en niet ten aanzien van “private bouwheren en verkavelaars”. De verwerende partij noemt geen bedragen van subsidies en tenlastenemingen waarvan zij beweert dat ze zouden kunnen worden teruggevorderd, laat staan dat zij een stuk neerlegt waarin deze *nominatim* worden opgesomd.

14. Het blijkt dat de door de verwerende partij gegeven omschrijving van de gevolgen die zij gehandhaafd wenst te zien, niet voldoet aan de nauwkeurigheid die, zoals hiervoor gesteld (randnr. 12), daarvoor vereist is. Die vaststelling volstaat om haar verzoek te verwerpen.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het besluit van de Vlaamse regering van 30 oktober 2009 ‘tot wijziging van het besluit van de Vlaamse regering van 18 juli 2008 houdende de procedure voor de planning, de vaststelling en de goedkeuring van de uitvoeringsprogramma’s in het kader van de planmatige realisatie van sociale woonprojecten en houdende de financiering van verrichtingen in het kader van sociale woonprojecten en tot wijziging van diverse bepalingen op het vlak van wonen als gevolg van het decreet betreffende het grond- en pandenbeleid’.

2. Dit arrest dient te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

3. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 875 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van zeventien oktober 2014, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Johan Lust,	kamervoorzitter,
Pierre Lefranc,	staatsraad,
Jan Clement,	staatsraad,
bijgestaan door	
Astrid Truyens,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Johan Lust